

РЕШЕНИЕ

№ 39209

гр. София, 10.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5155** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл./.

Образувано е по жалба на Б. К. Л. , ЕГН [ЕГН] ръководител на звено „Вътрешен одит” в Изпълнителна агенция по горите, с адрес за контакти и призоваване:, [населено място], [улица], ет. 1, ап. 4, против Заповед рег. № ЗАП-00358 от 17.04.2026г., издадена от орган по назначаването А. А. М., с която ѝ се налага дисциплинарно наказание „порицание” на основание чл. 124 и следващите от ЗДСл и АПК.

С жалбата се твърди, че атакуваната заповед е незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон, постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, несъответствие с целта на закона и неспазване на установената форма. Оспорва се изцяло фактическата обстановка, изложена в Заповед рег. № ЗАП-00358 от 17.04.2026 г. Искане се съдът на основание чл. 172 от АПК, да отмени изцяло като незаконосъобразна Заповед рег. № ЗАП-00358 от 17.04.2026 г., издадена от орган по назначаването А. А. М., с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „порицание” на основание чл. 90, ал.1, т. 2 от Закона за държавния служител. На по-силно основание да отмени процесната заповед като нищожна и да присъди направените от нея разходи по делото.

В съдебно заседание жалбоподателката Б. К. Л. – редовно уведомен, се явява лично и се представлява от адв. П.. Адвокат П. поддържа изложеното в жалбата. Счита, че заповедта е издадена в пълно нарушение на изискванията посочени в чл.97, ал. 1 от ЗДСл, съответно и чл.90, ал.1 от ЗДСл. Счита, че не е оценена тежестта на нарушението, както времето и мястото. Независимо от събраните доказателства, не може да се ориентира, защо я обвиняват. Счита, че не

са спазени изискванията по отношение на подробното описание на извършеното нарушение. Моли съдът да има предвид Решение № 42291/17.12.2025 г. по адм. дело № 9190/2025 г. по описа на АССГ, Решение № 299/10.08.23 г. по адм. дело № 123/2023 г. по описа на Административен съд –Сливен, Решение № 9232/05.07.2018 г. по адм. дело № 8186/2017 г. по описа на ВАС, потвърдено с Решение № 14809/30.11.2018 г. на ВАС по адм. дело № 10354/2018 г. Моли съдът, ако приеме, че се е справил с доказателствената тежест и представените доказателства, които потвърждават тезата му да отмени заповедта като незаконосъобразна. Претендира разноски, за което представя списък.

Ответникът ОРГАН ПО НАЗНАЧАВАНЕТО А. А. М. - ИАГ – редовно уведомен, се представлява от юрк. Царска. Юрисконсулт Царска – моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата като неоснователна и необоснована. Счита, че по делото са представени достатъчно доказателства, необходими за издаването на обжалвания административен акт. Същият е законосъобразен, издаден при спазване на административно-производствените правила и прилагане на съответните материалните норми. Моли съдът да остави в сила обжалвания административен акт. Моли за срок за писмени бележки.

Представител от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал 2 ГПК във връзка с чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложените по делото документи се установява, че към момента на издаване на оспорената заповед Б. К. Л. заема длъжност - ръководител на звено „Вътрешен одит“ в Изпълнителна агенция по горите.

В Изпълнителна агенция по горите са постъпили сигнали с вх. № ИАГ-4668/18.02.2026 г. и № ИАГ-7206/17.03.2026 г., както и допълнително представени обяснения от служители на Дирекция на Природен парк „Сините камъни“, с писмо вх. № ИАГ-7582/20.03.2026 г., в които се съдържат твърдения за неприемливо системно поведение от страна на жалбоподателката Б. К. Л. - ръководител на звено „Вътрешен одит“ в Изпълнителна агенция по горите, по време на провеждане на одит през 2025 г. на дирекцията. С оглед изясняване на фактическите и правни обстоятелства относно изложеното в сигналите, на основание чл. 96 от Закона за държавния служител, със заповед № ЗАП-294/26.03.2026 г. на органа по назначаване е образувано дисциплинарно производство срещу Л..

На основание чл. 93 от Закона за държавния служител, с писмо изх. № ИАГ- 8275/26.03.2026 г. са поискани писмени обяснения от жалбоподателката, като с писмото е уведомена, че на 02.04.2026 г. дисциплинарният съвет ще проведе заседание, на което ще ѝ бъде дадена възможност за даване на гласни обяснения.

На 03.04.2026 г. Д. съвет е провел заседание, на което е дадена възможност на Б. Л. да даде гласни обяснения, за което е изготвен протокол, подписан от членовете на съвета.

С писмо изх. № ИАГ-10044/16.04.2026 г. Л. е уведомена, че следва да се яви Пред органа по назначаване, за допълнително изслушване, като органът по назначаването е изслушал служителя.

След обсъждане на наличните по дисциплинарното производство материали, дадените писмени и гласни обяснения и допълнително представените от Л. документи, дисциплинарният съвет е

изразил становище, че съществена част от дадените писмени обяснения дават яснота относно обстоятелствата по изложените в сигнала твърдения и обясняват в голяма степен предприетите от Л. действия при извършване на одитния ангажимент през 2025 г. По отношение на твърденията на 7 броя служители, за неприемливо

поведение по време на одита в парковата дирекция. Д. съвет е преценил, че са налице данни за неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА), свързани с поведението на Л., които можело да бъдат квалифицирани като накърняващи достойнството и правата на служители в парковата дирекция, неетично поведение и обидно отношение (чл. 14 от КПСДА), както и нарушение на принципа за професионално и безпристрастно изпълнение на служебните й задължения (чл. 16 от КПСДА).

Като взел в предвид тежестта и степента на значимост на описаните по-горе нарушения от Б. Л. спрямо изискванията на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, както и обстоятелствата, при които са извършени, дисциплинарният съвет е изразил становище, че е налице основание за налагане на дисциплинарно наказание, съгласно чл. 90, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител, а именно „порицание“, тъй като са изяснени всички факти и обстоятелства по извършените нарушения, описани по-горе, поради което на основание чл. 90, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 89, ал. 2, т. 5 от Закона за държавния служител, чл. 14 и чл. 16 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, и при спазване на чл. 91 и сл. на Закона за държавния служител ответникът наложил на Б. К. Л. - ръководител на звено „Вътрешен одит“ в Изпълнителна агенция по горите, с дисциплинарно наказание „ПОРИЦАНИЕ“.

В този доклад са посочени следните релевантни за производството факти и обстоятелства:

Комисията е дала възможност на жалбоподателката да даде гласни обяснения по изложените в сигналите твърдения, както и да предостави допълнителна информация по дадените от нея писмени обяснения. Тя поискала да ѝ се даде възможност да допълни информацията.

Във връзка с твърдението, че е попречила да се извършват планирани работни ангажименти на служители в парка, тя приложила писмо № ИАГ-1065/15.01.2025 г., с което са изпратени съответните справки и с което директорът на ДПП „Сините камъни“ е уведомен за предстоящия одитен ангажимент. В писмото бил даден срок за предоставяне на информация до 17.04.2025 г. В този срок одитора не бил получил исканата информация. След разговор било установено, че неясно по какви причини въпросните справки не били получени по имейла от ДПП „Сините камъни“, което наложило на 25.04.2025 г. тя да ги изпрати отново на парковата дирекция. До 02.06.2025 г. все още не била получена информация по исканите справки за одита, започнал на 19.05.2025 г. Одиторът М. Х. била изпратила писмо № ДПП 09-341/02.06.2025 г. до парка, с което отново изисквала предоставяне на справките. Жалбоподателката заявила, че притеснението на служителите, за което се пише в сигнала не било поради нейно поведение, а защото от парка не са имали готовност да изпълнят указанията в дадения им срок. Коментира, че няма отношение относно разпределянето на задачите и ангажимента кой да отговаря по тях. Отрекла да е осъществявала тормоз върху когото и да е, както и, че разпределянето на задачите е задължение и отговорност на директора на парковата дирекция.

На твърденията за нарушаване принципа на обективност по време на одита и принципа на конфиденциалност жалбоподателката Л. отрекла това твърдение, като казва, че по този въпрос е коментирала единствено с ръководството на ИАГ. Допълва, че директорът на парковата дирекция сам поискал съдействие от Р. С., като е показал резюмето по одита. Л. уточнява, че на 13.02.2026 г. е поставила задача да се извърши мониторинг за всички одити, с цел да се прецени какво е изпълнението по дадените препоръки по проведените одити през 2023 г., 2024 г. и 2025 г. и да се изясни дали са изпълнени. Друг одитор е правил анализ на всички одитирани обекти. На

19.02.2026 г. - 20.02.2026 г. били изпратени писма до 20 броя одитирани обекти с оглед дадените препоръки, за да се изясни какви действия са предприети. На въпрос от Р. дали това е съгласувано с изпълнителния директор тя отговори, че не е, тъй като това е част от Вътрешните правила на звено „Вътрешен одит“ в Изпълнителна агенция по горите, това не се съгласува с него.

Относно твърденията, че била имала изисквания да се подписват документи от служители, които не били на работа, Л. отрича това твърдение, като представя въпросник към одита от 2025 г. до директора на ДПП „Сините камъни“ и обяснява, че съобразно отговорите преценяват в каква степен предписанията са изпълнени.

След обсъждане на наличните по дисциплинарното производство материали, дадените писмени и гласни обяснения и допълнително представените от Л. документи, дисциплинарният съвет изразил следното становище:

Съществена част от дадените писмени обяснения давали яснота относно обстоятелствата по изложените в сигнала твърдения и обяснили в голяма степен предприетите от Л. действия при извършване на одитния ангажимент през 2025 г. По отношение на твърденията на 7 броя служители за неприемливо поведение по време на одита в парковата дирекция представени убедителни доказателства и аргументи, които да ги опровергават в цялост. В тази връзка, дисциплинарният съвет прецени, че са налице данни за неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА), изразяващи се в отношение и поведение от страна на Л., които могат да бъдат квалифицирани като накърняващи достойнството и правата на служители в парковата дирекция, неетично поведение и обидно отношение (чл. 14 от КПСДА), както и нарушение на принципа за професионално и безпристрастно изпълнение на служебните ѝ задължения (чл. 16 от КПСДА).

Предвид това и като взели предвид тежестта и степента на значимост на описаните по-горе нарушения от Б. Л. спрямо изискванията на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, както и обстоятелствата, при които са извършени, дисциплинарният съвет реши, че е налице основание за налагане на дисциплинарно наказание, съгласно чл. 90, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител, а именно „порицание“.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е насочена срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване и от активно легитимирано лице - адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът след като извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, сочени от оспорващата, и служебно на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспорената заповед не отговаря на императивните изисквания за форма по чл.97, ал.1, т.4 и т.5 ЗДСл, вр. чл.59, ал.2, т.4 АПК, тъй като не съдържа описание на фактическите обстоятелства на конкретно извършено от служителя нарушение, чрез конкретизация на неговата дата, място, обстоятелствата, при които е извършено, както и кои конкретни служебни задължения са били нарушени виновно.

ДНО не е спазил и нормата на чл. 91. ал. 1 от ЗДСл. като е приложил закона само формално, тъй като следва да докаже, че служителят виновно/умишлено или по непредпазливост в двете и форми - небрежност и самонадеяност е нарушил служебната дисциплина и е извършил дисциплинарно нарушение. Вината е субективното отношение на дееца към деянието, с което се

осъществява дисциплинарното нарушение. Тя може да бъде под формата на умисъл - пряк или евентуален, или под формата на непредпазливост - небрежност или самонадеяност.

Съгласно сочената законова разпоредба на чл. 91 от ЗДСл при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. ДНО се е задоволил с това формално да посочи, че е съобразил всички доказателства събрани в хода на проверката и е определил служителя да бъде наказан с „порицание“.

ЗДСл не посочва конкретно за кое дисциплинарно нарушение какво дисциплинарно наказание следва да се наложи на държавния служител. Преценката е в компетентността на органа, който взема решение, съобразявайки критериите, въведени в чл. 91, ал.1 от ЗДСл. Оперативната самостоятелност на наказващия орган обаче, да вземе решение за налагане на определено наказание, нито го освобождава от задължението да мотивира акта си, нито прави недопустим съдебния контрол върху акта в тази част. Съгласно Тълкувателно решение № 4 от 2004 г. на Общото събрание на съдиите от ВАС по ТД № ТР - 4/2002 г., в случаите в които административният орган е овластен да реши въпроса при свободна преценка, неизлагането на мотиви е основание за отмяна на административния акт. Изложеното води до извод, че е нарушен принципа на съразмерност при определяне на наказанието, предвид липсата на данни за наложени наказания на служителя. При определянето на дисциплинарното наказание същото не следва да се засягат правата на наказаното лице в по - голяма степен от най - необходимото.

Предвид изискването за мотивиране на акта и съобразявайки нормата на чл. 91, ал.1 от ЗДСл, визираща критериите при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание, а именно - тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите, формата на вината на държавния служител, обстоятелствата, при които е извършено нарушението и цялостното служебно поведение на държавния служител, се налага безспорно извода, че видът и размерът на наложеното наказание не са определени правилно. В случая в процесната заповед няма твърдение за настъпили вреди и реално такива няма. В нея няма мотиви защо не е наложено наказание „забележка“, а вместо това е наложено по-тежкото наказание „порицание“ и то при липса на данни за предходни нарушения на служебната дисциплина.

Изводът е, че издадената заповед не е съобразена и с целта на закона - да се наложи наказание за конкретното нарушение с преценката на тежестта му без наказанието да бъде несправедливо.

В случая не става ясно с кои точно обстоятелства установени в хода на административното производство се е съобразил ДНО, за да стигне до това заключение, още повече, че е наложил второто по тежест дисциплинарно наказание, съгласно разпоредбите на чл. 90, ал. 1, т. 2 от ЗДСл. Описание на тежестта на нарушението и настъпилите вреди в следствие на твърдяното неизпълнение на служебни задължения, които ДНО не е посочил в процесната заповед, не следва да обуславят дисциплинарното наказание „порицание“. В заповедта не е отчетена липсата на други наложени дисциплинарно наказания, тоест цялостното служебно положение на оспорващата. Тази липса представлява съществено процесуално нарушение на чл. 35 от АПК, регламентиращ изясняване на фактите и обстоятелства от значение за случая при определяне на дисциплинарното наказание на държавните служители. Видът и размера на наложеното наказание подлежи на проверка от съда и при липса на конкретни обстоятелства, които го обосновават, съда не може да извърши такава, а и следва допълнително да се посочи, че това пречатства правото на наказаното лице да организира адекватно защитата си.

Неизследването на цялостното поведение на служителя по време на службата му, също е от категорията на съществените административни нарушения, тъй като цялостното поведение на служителя следва да се има предвид при определянето на вида и размера на дисциплинарното наказание. Дейността по определяне на наказание означава не само същото да е точно посочено като размер, в рамките визирани от закона, но и да е индивидуализирано, като бъдат отчетени степента на обществена опасност на нарушението и на нарушителя, подбудите за извършването на деянието/та и всички други смекчаващи и отегчаващи дисциплинарно-наказателната отговорност обстоятелства.

Следва да бъде отбелязано, че в заповедта не се посочва формата на вина, но не само като формално посочване, а мотивирано, формулирането на вмененото нарушение трябва да бъде по начин, съответстващ от обективна и от субективна страна на деянието и на материално-правната норма, която го определя като дисциплинарно нарушение и не отговаря на изискванията на чл. 146, ал. 1, т. 2 от АПК

Нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъщественото деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя, каквото в случая видно от обжалваната заповед не е налице. От съществено значение за законосъобразността на оспорваната заповед е да се установи, което е в тежест на ДНО, че при изпълнение на служебните задължения по длъжностна характеристика или на задълженията, вменени му съобразно заеманата длъжност със заповед/разпореждане, или подзаконов нормативен акт, служителят е проявил умисъл.

В конкретния случай по никакъв начин от изложеното в заповедта не става ясно какво органът е приел, тоест, че жалбоподателката при условия на умисъл или на небрежност е извършила нарушението. Неизпълнението на служебните задължения се състои в извършването или пропускането да бъдат извършени определени действия в кръга на службата на съответното лице. Неясно е също така, защо ответната страна не е кредитирала обясненията на жалбоподателката при изслушването ѝ.

ДНО дължи да обоснове с доказателствата, на които се позовава, какво конкретно нарушение е извършил служителят, като цитира законовия текст, в съответствие с деянието; кои са доказателствата за това нарушение; с какво точно поведението на служителя не съответства на дължимото; кое точно е дължимото поведение. Същите реквизити са изискуеми и относно формата, на която следва да съответства акта за налагане на дисциплинарно наказание - чл. 97, ал. 1 ЗДСл.

В заповед е възпроизведено, без съответната оценка от страна на ДНО, това което е извършил дисциплинарния съвет, без лични мотиви.

В оспорената заповед в нарушение на чл.97, ал.1, т.5 ЗДСл не се съдържа посочване на конкретни задължения, които са нарушени от държавния служител. Посочването на нарушените според ДНО законови норми (чл. 90, ал. 1, т.2 във връзка с чл. 89, ал.2, т.5 от ЗДСл, чл. 14 и чл. 16 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА)), както и цитирането на текста на тези разпоредби от КПСДА, не е достатъчно за мотивиране на акта съобразно чл.97, ал.1, т.5 ЗДСл. Необходимо е конкретно, индивидуализирано деяние на служителя да бъде подведено под състава на съответната норма. Посочените за нарушени разпоредби на чл. 90, ал. 1, т.2 във връзка с чл. 89, ал.2, т.5 от ЗДСл съдържат общи правила за съответното дисциплинарно наказание, а когато не е неконкретизирано фактическото поведение на служителя

съобразно чл.97, ал.1, т.4 ЗДСл (дата на извършване, в какво се състои поведението, конкретен номер на преписка или сигнал) цитирането на общите норми на чл. 90, ал. 1, т.2 във връзка с чл. 89, ал.2, т.5 от ЗДСл не изпълва със съдържание утежняващия акт до степен да се разбере за какво конкретно нарушение е наложено наказанието. Използваните в заповедта изрази също са твърде общи и необвързани с конкретно деяние, конкретна преписка или сигнал, конкретен случай на поведение към колегите, а именно: оспорващата е проявявала поведение, изразяващо се в накърняване на достойнството и правата на служителите в парковата дирекция, неетично поведение и обидно отношение. ДНО е посочил най-общо нормата на чл. 14 от КПСДА без да съобрази, че тя има 4 алинеи, като по този начин жалбоподателката, а и съдът са възпрепятствани да разбера какво точно е нарушила Л..

По идентичен начин стоят нещата и с формалното посочване на чл. 16 от КПСДА, който също се състои от 4 алинеи, защото това нарушение може да бъде извършено ако посочените служители са в йерархическа зависимост от оспорващата.

Нарушението на етичните правила за поведение на служителите в държавната администрация е самостоятелно основание по чл.89, ал.2, т.5 ЗДСл за налагане на дисциплинарно наказание, но при приложимост на изискванията по чл.91, ал.1 и чл.97, ал.1 ЗДСл за мотивираност на акта, които в случая не са спазени. Без обвързването им с конкретни факти от поведението на служителя, индивидуализирани като дата, конфликт с конкретен друг служител по конкретна преписка/сигнал и точно описание на поведението, цитираните бланкетни норми и общи принципи не могат да се изпълнят със съдържание, съответстващо на изискванията за мотивиране на утежняващия акт. ДНО и ДС, не се осъществили задълженията си да изяснят фактите и обстоятелствата по конкретен случай/преписка/сигнал, да разкрият служителя, който има вина за съответната ситуация, респ. да наложи дисциплинарно наказание, съобразено с чл.91, ал.1 ЗДСл.

Касае се за нарушение на етични правила и принципи, т.е. които се регулират често от морала и общите правила за поведение в съвременното общество, налагащи взаимоотношения в дух на честност, колегиалност, взаимопомощ и избягване на конфликти, чието доказване безспорно е трудно, но това не е основание за снижаване на критериите за това. Казано с други думи - без да се отрича възможността нарушението на етичните правила да е самостоятелно основание за ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя, разкриването и доказването на подобно поведение следва да става при съобразяване на общите доказателствени стандарти по чл. 170, ал. 1 АПК и чл.97, ал. 1, т.4 ЗДСл (описание на нарушението и доказателствата, които го потвърждават), с които в конкретния случай ДНО не се е справил.

Всичко това като цяло води до неизясненост на фактическата обстановка и лишаване от право на наказаното лице да се защити в пълен обем.

Известно е, че съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт към момента на издаването му. По същество липсват мотиви в процесната заповед, обосноваващи налагане на конкретното дисциплинарно наказание.

С оглед принципите заложи в АПК, административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административният акт се засягат права или се създават задължения за граждани или организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. На преценка

подлежат всички факти и доводи от значение за случая.

С оглед тези правни положения може да се обобщи, че установените в хода на проверката фактически обстоятелства не обосновават основания за налагане на дисциплинарно наказание "порицание". Нещо повече ДНО не е изпълнил задълженията си по чл. 91 ал. 1, т. 1 -4 от ЗДСл, тъй като не е събрал и оценил всички доказателства, не е взел предвид липсата на настъпили от нарушението последици, не е взел предвид цялостното поведение на служителя, не е ясно и в какво се изразява тежестта на нарушението, а това е от значение за определяне на вида и размера на наказанието. Не са изложени каквито и да е мотиви каква е формата на вината. В заповедта също така, по никакъв начин не са обсъдени дадените от жалбоподателката отговори, съответно обяснения; не са обсъдени служебните ѝ взаимоотношения, както и факта, че след приключване на одитните ангажменти за даване на увереност на ДПП „Сините камъни“ през 2016, 2017 г., 2022 г. и 2025 г. от директора са попълвани въпросници за обратна връзка, съдържащи оценка на работата на вътрешния одит. Данните от тези въпросници отразяват положителна оценка, както за проведените одити, така и за професионалното поведение на одиторите.

От значение е обстоятелството, че не са били събрани и не са предоставени доказателствата, които Л. е поискала, включително и гласни такива, а последното е квалифицирано като дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 5 ЗДСл, но не са конкретизирани неизпълнените служебни задължения, а липсата на надлежна преценка от страна на ДНО на всички обстоятелства по чл. 91 от ЗДСл, относими към вида на наказанието, което е видно от съдържанието на издадената заповед е достатъчно основание за нейната отмяна. /реш № 12306 от 14.11.2024 г. на ВАС по адм. д. № 4912/2024 г., II о./ Оспорената заповед е издадена в разрез с разпоредбата на чл.6 ал. 2 от АПК.

На следващо място при издаване на оспорената заповед е допуснато нарушение на чл. 3 и на чл. 7 от АПК. Уредените в тях принцип на законност, респ. принцип на истинност, представляват материално правни норми и са задължителни за всеки административен орган при вземането на решение за издаване на административен акт с определено съдържание. Ето защо, нарушението им има за последица материална незаконосъобразност на издадения административен акт. В този смисъл Решение № 14360 / 19.11.2020г. по АД № 9176/2019 г. на ВАС, IV о., Решение № 11296/ 09.08.2013 г. по АД № 12013/2012 г. на ВАС, II о. и др.

Предвид изложеното съдът заключава, че оспорената заповед, с която се налага дисциплинарно наказание „порицание“ по основание чл. 124 и следващите от ЗДСл и АПК е незаконосъобразен административен акт и поради наличието на основанията по чл.146 т.2 и т.4 от АПК, подлежи на отмяна.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал.1 от АПК, в полза на оспорващата се дължи възстановяване на направените от нея разноски в процеса, които са доказани в размер на сумата от 516 евро и представляват заплатени държавна такса за образуване на производството от 5.11 евро и адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство в размер на 511 евро.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, **Административен съд София-град**, I-во отделение, 54-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Б. К. Л., заповед с рег. № ЗАП-00358 от 17.04.2026г., издадена от орган по назначаването А. А. М., с която ѝ се налага дисциплинарно наказание „порицание”.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по горите, да заплати на Б. К. Л. , ЕГН [ЕГН] сумата от 516.00 /петстотин и шестнадесет/ евро на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.124 изр. второ от ЗДСл.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.